

Տարեկան գինը 10 լուսիլի, կէս տարվան 6 լուս.

Առանձին համարները 5 կօպէկով.

Թէ ԱՓլիսում գրվում են միամիայն խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցեն. Տիֆլիս, Պեդակցիա „Մշակъ“.
Կամ Tiflis, Rédaction „Mschak“.

S E I S F O N № 253.

ԱՐԴՅՈՒՆ

ՀԵՄՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

ԲԱՑՎԱԾ Ե ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

ԱՌԱՋԻԿԱԾ 1899 ԹԻԱԿԱՆԻ

ՄԵՐԿ

(27-ՐԴ ՏԱՐԻ)

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԼՐԱԳՐԻ

«ՄՇԱԿԸ» ԿԲ ՀՐԱՏԱՐԱԿՎԻ ՆՈՅՆ ՊՐՕԳՐԱՄՄՈՎ ԵՒ ՆՈՅՆ ՈՒՂՂՈՒԹԵԱՄԲ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳԻՆԸ. «Մշակի» տարեկան գինը 10 լուրջի է, տասն և մեկ և տասն ամսվանը՝ 9 լ., ինն և ութ ամսվանը՝ 8 լ., եօթ ամսվանը՝ 7 լ., վեց ամսվանը՝ 6 լ., հինգ ամսվանը՝ 5 լ., չորս ամսվանը՝ 4 լ., երեք ամսվանը՝ 3 լ., երկու ամսվանը՝ 2 լ. և մի ամսվանը՝ 1 լուրջի:

ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆԵԱՆ ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ. Ա. ՃԵՐԻԿ այի բաժանորդները պէտք է վճարեն տարեկան 6 դոլլար. Եւրօպայի բաժանորդները՝ 30 ֆրանկ. Պարսկաստանի բաժանորդները՝ 10 բռուգլի:

«ՄՇԱԿԻՆ» գրվել կարելի է ԽՄԲԱԳՐԱՏԱՆՅ (Բազարնայա և Բարօնսկայա Կայսրութեան ուրիշ քաղաքներից «ՄՇԱԿԻՆ» գրվելու համար, և առնաեր ուղարկելիս, պետք է դիմել հետեւեալ հասցեով։ ՏԱՓԼԻՍԾԵ, Քեծառասահմանից՝ TIFLIS, Rédition du journal arménien «MSCHAK»։

Ա Պ Ա Ռ Ի Կ Բ Ա Ժ Ա Ն Ո Ր Դ Ա Գ Ր Ո Ւ Թ Ի Ւ Ն Զ Ե Լ Ե Դ Ո Ւ Ն Վ Ո Ւ

ՅՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Դա միակ միջոցը է։ Ո՞վ շահվեց

ՏԵՇՈՒԹԻՒՆ. Հասարակութիւնը չէ մեղաւոր. Նամակ Բաթումից. Ներքին լուրեր. — ԱՐՏՍ.ՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Նամակ Թիւրքիայից. Արտաքին լուրեր. — ԽԱՌՆ ԼՈՒՐԵՐ. — ՀԵՇԱԳԻՐՆԵՐ. — ՑԱՅՏԱՐԱԿԱՆ ՏԵՇՈՒԹԻՒՆ. — ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. — Գիւղական ցեցեր:

ԴԱ ՄԻԱԿ ՄԻԶՈՑԸ ԶԵ

Կովկասեան աւազակութիւնները ռուսաց մամուլի ուշադրութիւնն են գրաւել տարիներից ի վեր։ Այդ մամուլի «մ

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

Ամեն մի գիւղում, երբ խօսակցութիւն ես ունենում ծերունիների հետ, միշտ այս խօսքերն ես լսում. «ո՞րդի, այեամը փոխվել է»: Որքան էլ աշխատում ես համոզել նրան, որ այժմ ամեն բան կերպարանափոխվել, յարմարվել է ժամանակի պահանջներին և առաջարկմ քայլեր է արել դէպի լաւը, նա յամառութեամք իր ասածն է պնդում: Խոր քննելով ծերունու ասածը և ծանօթանալով գիւղի կեանքի հետ, տեսնում ես, որ ծերունին սխալված չէ իր համոզմունքի մէջ, որ այժմ գիւղացու դրութիւնը դրված է վաս պայմանների մէջ և որ գիւղացին չէ օգտը փում կառավարութեան չնորհած օրէնքներով զանազան խոչընդոտներ առաջացնող մարդկանց պատճառով: Ուրեմն ինչն է գիւղացուներկայ աննախանձելի դրութեան պատճառը և նրա երջանիկութեան արգելքները: Ի՞նչից է առաջանում նրա չքաւորութիւնը: Ինչո՞ւ այդպէս կերպարանափոխվել է սարդ նահապետական կեանքը, տեղի տալով մի ուրիշ ապականված և զանազան ախտերով լի կեանքի: Ի՞նչու կրօնասէր գիւղացին այժմ սառնասիրու է վերաբերփում դէպի իր եկեղեցին: Ո՞վքեր են այն մի քանի անհատները, որոնք խեղզում են գիւղացու ինքնաճանաչութիւնը, սահմանափակում նրա իրաւունքները, կաշկանդում ունի ու ձեռը և դարձնում հլու հպատակ իրանց հաճոյքներին: Ո՞վքեր են այդ դիմակաւորված բարեգործները, որ արդարութեան անունով և յօդուտ ընդհանուրի՝ կեղեցում ու հարստահարում են չը հասկացողին, խեղճին, որբերին, այրիներին, իրակա-

թիւնը թէեւ ստեղծել է մի ամբողջ զրա
կանութիւն, բայց քննադատութիւնը կա-
տարվում է այնպիսի եղանակով, ոգով կ-
անխակալ նպատակներով, որ անհնարին
հասնել ցանկալի լուծման. շօվինիստական
կողմնակալ և թթու-ազգասիրական քննա-
դատութիւնը հասաւ մինչեւ այնտեղ, ո-
ւկսեցին քարոզել, թէ Կովկասում տիրող ա-
ւազակութիւնների պատճառը՝ պէտք
որոնել մի որոշ ազգութեան ձգտումներ
մէջ: Այդպիսի զառանցանցներով չէ կա-
րելի, ի հարկէ, մօտենալ հարցին նոյն իս-
տեսականապէս: Հարկաւոր է որ երևա-
գայ անաշառ և կուսակցական ու շօվինիս-
տական ձգտումներից ազատ և լոկ իրո-
ղութիւնների, պատմական փաստերի թը-
ւանշանների, վիճակագրական տեղեկու-
թիւնների վրա հիմնված քննադատութիւն
Աւազակութիւնները ծաղկում էին Կովկա-
սում, երբ սա գտնվում էր թիւրքակա-
և պարսկական տիրապետութեան տակ
ծաղկում էին աւելի լայն ծաւալով. ու-
րեմն երևոյթը պատմական է: Պէտք էր
ի հարկէ, սպասել, որ երբ մեր երկրի մէ-
մացրվեց հաստատ օրէնք, կարգ ու կա-
նոն, երբ տարածվեց քաղաքակրթութիւնը
երբ կամայականութիւնը սանձահարվեց
պատմական տիսուր ժառանգութիւնը կան
հետանար, կը չքանար և աւանդութիւն-
ների կարգը կանցնէր: Սակայն նա չան
հետայրւ և հիմա էլ օրվայ չարիք է, ո-
վասում է երկրի ազգաբնակութեան խա-
ղաղ, աշխատասէր, հողագործ գասին, ա-
ռանց ազգութեան խարութեան՝ և հային
թուրքին, և վրացուն, և ուսւին: Պար-
է, որ կայ մի էական պատճառ և չարիք
արմատախիլ անելու համար պէտք է որո-
ւել, գտնել այդ էական պատճառը. իս-
տեսնելու համար հարկաւոր է ուսումնա-
սիրութիւն և ոչ թէ առասպել: Կուր-
ուսումնասիրութիւն շատ քիչ է պատա-
հում ուսւաց մամուլի ցյայտնի մասի
մէջ, որը, սակայն, ամենայն առատու

թեամբ առասպելների մի աշագին գրա-
կանութիւն է արտադրել կովկասեան ա-
ւազակութիւնների դիմակի տակ: Եւ այդ
է պատճառը, որ մենք հաճութեամբ կար-
դացինք մի կարծիք կովկասեան աւազա-
կութիւնների մասին, որը, որքան հեղի-
նակաւոր, նոյնքան և լուրջ կարելի է հա-
մարել: Դա՝ կովկասեան, ուսումնարանա-
կան շրջանի հոգաբարձու պ. Եանօվսկու
կարծիքն է, որ դրված է շրջանի 1897
թւի պաշտօնական տեղեկագրի մէջ և որի
վրա մեծ գովասանքով մատնացոյց է ա-
նում ուսւաց մամուլի լուրջ մասը: Պ.
Եանօվսկու առաջ բերած փաստերից ե-
րեւում է, որ Կովկասում դպրոցների պահ-
պանութեան համար կառավարութիւնը
ծախսում է տարեկան $1\frac{1}{2}$ միլիոն բուբի,
սակայն դպրոցներ ասելով բացառապէս
պէտք է հասկանալ միջնակարգ դպրոցնե-
րը, սկզբնական, տարրական կրթութիւն-
նը կամ ժողովրդական դպրոցը գրեթէ
երեսի վրա է ձգված և շատ աննախան-
ձելի վիճակի մէջ է գտնվում: Մուսուլման
ազգաբնակութեան համար գրեթէ դպրոց
չը կայ. ամեն 30 հազար հոգու վրա մի
դպրոց է ընկնում; Հայ ազգաբնակութեան
վերաբերմամբ ամեն 15 հազար հոգու
համար մի դպրոց է գալիս: Ապացուցված
է, որ աւազակների մեծ մասը առաջ է
գալիս «արեան վրէժինդրութեան» սովո-
րութիւնից, իսկ այդ սովորութիւնն ամուռ
հիմքեր ունի միայն տգէտ, խաւար ազ-
գերի մէջ: Հենց որ այդ սովորութիւնը
չնշվեց, աւազակութեան մի գլւաւոր
պատճառը ևս կը չքանայ, իսկ այդ սովո-
րութիւնը արմատախիլ անել կարող է մի-
այն կրթութիւնը, դպրոցը: «Եթէ—ասում
է պ. Եանօվսկի—դպրոցների հաստատու-
թեան և պահպանութեան համար գոր-
ծադրվէին այն ահագին ծախսերը, որոնք
անփում են տեղական պահակախմբերի
(ЗЕМСКАЯ СТРАЖА) և աւազակներին հա-
լածելու պաշտօն ունեցող ստոհկանների

Նայ այս գոհաբներից մի քանի հատ: Ե՞րբ ար-
դեօք մի համախօսական կազմվեց հեռացնել
գլուղից այսպիսի վնասակար անդամներին: Ի՞նչ
իրաւունքով են դիմում «աղսախկաները» դա-
սաւագետին միջոցներ ձեռք առնելու՝ մշտա-
կան գողակիմներից ազատել իրանց, քանի որ
գողութիւններից իրանք ես կարող են տեղն ու տե-
ղը ոչնչացնել: Գո՞ցէ մի քանի «համփաների»
գրապանները տուժում են...

Վարէմինդըութեան ձևերն ու չափը այժմ գիւղ
զերում այնպիսի լայն ծաւալ են ստացել, որ
փոքր ի շատէ կրթված մարդու մէջ զարմանք
և մի և նոյն ժամանակ զգուանքը ու սարսափ
են առաջ բերում: Բաւականութիւն ստանալու
համար, բչերն են դիմում արդարադատութեան:
Փորձերը ցոյց են տուել զիւղացուն, որ վասն
ստանալու: Համար անհրաժեշտ է կաշառել թէ
տանուատէին և թէ ուի առեւն:

որ ծախսվում է կրկնապատիկը, քան վնասն էր
և որ արգարացի գանգատը յաճախ մնում է ա-
ռանց հետեւանքի, որովհետև տանուաէրը և դա-
տաւորները հակառակորդից նոյնպէս ստանում
են «մի բան»... Օգնել միայն կարող է հաշտա-
բար զատաւորը, բայց դրա համար էլ հարկա-
ւոր են նոր ծախսեր, նոր վկաներ, որոնք նոյն-
պէս կաշառվում են երկու կազմից, չափ ան-
գամ սուստ երդվում և թագդնում իսկական եղե-
լութիւնը: Աւրիշ մի ելք չը գտնելով, վնասվա-
ծը դիմում է սոսոր միջոցների. կոտորում է
հակառակորդի այգու ծառերը, հրդենում խոտի
դէղերը, դարձնանոցը, ցանկապատը, գոլանում
ցորենի խուրձերը, կտրում անասունների պոչը
կամ կոտրում սուը, սուստ լուրեր տարածում նրա
կնոջ կամ աղջկայ մասին... Վէճժինդրութեան
մի ձևն էլ կայանում է նրանում, որ պատուա-
ւոր անձը, կաշառելով անտառի պաշտօնեային,
ինդրում է նրան արձանապրութիւն կազմել այս
կամ այն մարդու վրա, որը իր խօսքը չի կա-

վրա, հետեւանքները բոլորովին այլ կը լինէին. եթէ այդ դպրոցները ունենային լրացուցիչ՝ հողագործական, այգեգործական, մետաքսագործական և առհասարակ ժողովրդի նիւթական բարեկեցութեան նպաստող արհեստների բաժանումներ, այն ժամանակ, անկասկած, կը բարւորդէր և Կովկասի բազմացեղ բնակիչների բարոյ-ական վիճակը».

Անկասկած, դա գեղեցիկ միջոցներից
մէկն է. բայց, մեր կարծիքով, այդքանն էլ
բաւական չէ: Կան և ուրիշ միջոցներ,
որոնց և մենք կը վերադառնանք մի այլ
անգամ:

ՈՎ ՇԱՀՎԵՑ

Սնուղկելի օպաթիմիստները, որոնց համար նոյն
իսկ պատմովինն էլ խրատական չէ, այն
մոլորութեան մէջ են, թէ Թիւրքիան կարող է
առողջանալ արհեստական միջոցներով։ Երկու
հարիւր տարուց ի վեր օսմանեան պետութիւնը
զրված է անյօյս հիւանդների շարքում, բայց
գետ յոյս ունին, թէ նա մի գեղեցիկ օր կազմա-
վի իր ախտերից, կը կենդանանայ և կը զար-
մացնէ աշխարհը իր գեղեցկութեամբ։ Այդ զար-
մանալի օրին մօտեցնող հանգամանքներից մէկն
էլ համարվում էր գերմանական կայսրի ճանա-
պարհորդութիւնը։ Յայտնի է թէ ինչ ահազին
յոյսեր էին կապված այդ բարեկամական այցե-
լութեան հետ. յայտնի է թէ ինչ երազներ էին
տեսնում թիւրք փաշաները Քոսֆօրի ափերում,
երբ գերմանական դրօշակի խաչը փաթաթվեց
կիսալումին հետ. թնդանօթները գուռում էին,
իսկ զարաւոր ծուլութիւնից և կրօնական կո-
րութիւնից մաշված թիւրքը չօք եաշա» էր
կանչում։ Այժմ վերջացան տօները և կայսրը
գտնվում է իր հայրենիքում։ Այժմ կարելի է
հարցնել՝ ո՞վ շահվեց:

Բնութեան օրէնքներով շահվողը միշտ ուժեղն
է լինում և թոյլը միշտ դատապարտված է հա-
րստահարութեան: Այս կանոնը միջնաւոր օ-
րինակներով հաստատով ինքը, Թիւրքիան է
եղել: Դարերի ընթացքում նա հարստահարում
էր թոյլին, իսկ երբ ինըն էլ ուժասպաների
շարքն ընկաւ, այնուհետև մի կողմից հարստա-
հարում էր իրանից թոյլերին, իսկ միւս կողմից՝
հարստահարվում իրանից ուժեղների ձեռքով:
Այսպիս եղաւ և այժմ: «С.-Петербургскія Вѣдо-
мости» լրագրի թղթակիցը բերում է հետեւալ
տեղեկութիւնները:

Վիլիէլմ կայսրին ուղեկցող թիւրք պաշտօն և անհանդապ վերապարձան Կ. Պօլիս։ Ամենքի համար կարևոր էր իմանալ, թէ ինչ ընծաներով է պատւել թանկագին հիւրը իր բարեկամի ծառանիւրին։ Բանից երեաց, որ սուլթանի կողմից

տարել և «մարդատեղ չի դրել»։ Անտառի պաշտօնեան առանց քօպէ կորցնելու բաւականութիւն է տալիս ինուրողի ցանկութեան։ Այս բոլորը տեմնելով, պատուելի «աղսախկաները», փոխանակ չարիքի առաջն առնելու և համերաշխ ոյժով միջոցներ ձեռք առնելու, բաւականանուած են այս խօսքերով։ Հէնց այսպէս էլ պիտի լինէր։ Ախր մի խեղճ մարդ է, լաւ չէր լինի, որ սուս ու փուս տեղը վեր ընկնէր ու

Վարելանողի սակաւութիւնը և շարունակ կըր-
կընվող անբերրիութեան տարիներն ստիպում
են գիւղացիներին խմբերով դիմել պանդիստու-
թեան՝ ապրուստի միջոցներ ձեռք բերելու։ Վե-
րադառնալով հայրենիք, երիտասարդ գիւղացին
շատ անգամ մոցնում է ընտանիքի մէջ սիփի-
լիս և այլ վճներական հրւանդութիւններ։ Ամօթ-
խածութիւնն ստիպում է նրան լռել հրւանդու-
թեան մասին, այդ պատճառով ախտը տարած-
վում է ընտանիքի և բարեկամների մէջ։ Լաւ-
էջէր լինի արդեօք, որ գիւղի «իշխանները» փո-
խանակ փախչերու «քիթ և պոօշ թափող» հի-

Նանդութիւնից, վերադառնող երիտասարդի առողջութեան մասին ստոյգ տեղեկութիւն իմաստային և ապա հիւանդութեան առաջն առնէին: Աւելորդ չենք համարում այստեղ մատնացոյց անել և մի հանդամանքի վրա, որը կապ ունի վերև յիշած հիւանդութեան հետ: Վարակվերով վեներական ախտով, երիտասարդն ուզդակի չէ դիմում բժշկի օգնութեան, այլ զանազան ջագաւաների», այդ պատճառով հիւանդութիւնը ձրգչ ճրգվում է մի բանի տարի, և երբ ոչ մի բան չէ օգնում, նա մի գեղեցիկ օր դիմում է թըմասուկի ու զուռնի օգնութեան (Թաղլացաւ): Խրաբանչւր 8 կամ 10 տարին մի անդամ

զիւղացիները սովորութիւնն ունեն վարելահողերը նոր մէկից բաժանել չունչի վրա: Բաժանելու ժամանակ հողի ամենալաւ և բերրի կը տորները առհասարակ վերցնում են: Ճայն ու

տեսնորդ նշանակված անձինք արժանացել էին
տանալ միմիայն կայսրի լուսանկարները: Ակսե-
ին հաշվել, թէ ինչ փոխարինութիւն է ստացել
իւրքիան այն ահագին ընծաների տեղ, որոնք
առաջցվեցան կայսրին և որոնց արժողութիւնը
ի քանի միլիոնների էր համուռմ: Երևաց որ
յդ փոխարինութիւնը մի քանի հատ կիսարձան-
եր են, մէկ էլ Թրիդրիս Մեծի գաւազանի
առաջնորդ: Հասկանալի է թէ ինչ հիմաթափու-
րին պիտի առաջ գար այդքան պարզ հաշիւ-
երից: Սուլթանի թիկնապահները, որոնք ու-
եկցում էին կայսրին, այժմ ման են գալիս
. Պօլսի սրճարանները և պատմում այնպիսի
էպեր, որոնք մի քանի օր առաջ ոգերոված
զղանաւատների զլիքն սառն ջուր էին ա-
ռում: Այսպէս, նրանք ասում են, որ Դամասկո-
սում մի խեղճ այգեբործ արար մատուցեց կայս-
ուհի Աւգուստային մի շեղ ծաղկեփունց: Կայս-
ուհին իր սեփական ձեռքով, իբրև չնորհակա-
լիքեան նշան, տուեց ձերունի արարին... մի
րանկ: Անապատների կիսավայրենի զաւակը,
ակայն, կարողացաւ պահպանել իրան յատուկ
զարտութիւնը և թագցըց ծանր անպատու-
եան զգացմունքը, հրաժարվելով այդ ընծայից,
սերով թէ Թիւրքիայի վեհապետի հիւրերը
իտի այնպէս համարեն, թէ իրանց տանն են
ոնքում և Արդիւլ-Համբորի ծառաները վարձա-
րփում են իրանց տիրոջ ձեռքով... Նոյն օրը,
ոք Վիլէլմ II ներկայ էր փայլուն զօրահան-
ուսին, մի մուրացկան, պատուելով շարքերը,
առաջ անցաւ և ընկաւ նրա ոտները: Կայսրը
առան ողորմութիւն տուեց էլի մի քրանկ: Մի
ուրք, տեսնելով, որ իր ձին շատ դուր է եկել
աղիշահի հիւրին, ցած թռաւ և մօտեցնելով
այսրին իր հաւատարիմ ընկերին, որ գուցէ
առա ամբողջ կարողութիւնն էր կազմում, առա-
րկեց ընդունել իբրև ընծայ: Այս անգամ
այսրը չնորհակալութիւնն յայտնեց արարին և
ուեց նրան իր մատանին:

Արդիւլ-Համբիդ, կամենալով սիրաշահել ձեռ-
նայն վերադարձած իր թիկնապահներին, ա-
ն մէկին հարիւր ոսկի ընծայեց. բայց գրանով
չը կարողացաւ վերականգնել այն ոգևորու-
մը, որ պատճառել էր թիւրքերին իր բարե-
մ կայսրի այցելութիւնը: Թիւրքին գծուար չէ
ացնել, բայց աւելի հետ է նրան հիսամա-
ւմն պատճառել... Եւ ահա ամենքը հիա-
նափած են, իսկ գերմանացի արդիւնագործնե-
րձիւմ են, որ կարողացան իրանց կայսրի
նապարհորդութեան շնորհիւ մի քանի իւղալի
ստառներ էլ ճանկել:

҃անզողը, յամենայն դէպս, Թիւրքիան չէ:
Կարսի բարեկամութիւնը չազատեց նրան այն
ոգնապալից հարցերից, որոնք խեղզում են
ընդհատ: Այժմ հերթը Մակեդոնիային հասաւ,
ժմ Թիւրքաց դիպումատիան նոր խաղեր սկսեց

ցող համփաները», որովհետեւ նրանց ցաւը
տէ, հիւրեր շատ են գալիս տունը, չունե-
լին նրանք են օգնում, չնիօվը կին նրանք են
դունում, իսկ ամենավատ կտորները դառ-
ւմ են չբաւորների բաժինը, որովհետեւ չքա-
ռը մի կտոր չոր հացով էլ է բաւականանում,
նի որ նրա բաժին ապառած և թփախառն
լից ցորեն նոյնապէս ստացվում է: Այդ պատ-
ռով գիւղերում լինում են երկու դասակարգի
տանիքներ՝ ունեառներ և աղքատներ: Դժառո-

ասալիքսոր ուստուրսոր և աղքատսօր Խըբակ-
դար վերջին զասակարգի թիւը միշա շատ է
ուռմ: Գիւղի ունեոր բարեգործները, փոխա-
կ օգնելու աղքատ համագիւղացիներին, յոր-
ուռմ են նրանց՝ կապիկ կամ արջ պարագող-
ոի, թմբուկ զարկող հաստալարանոց թուր-
ոի, ժափառող առողջակազմ աշուղների և
ոլ բաց անող բօշաների ցորենի բաժինը շատ
ոլ: Ուր են ձեր խոստումները՝ հողի ամենա-
լ պատառները ջոկելիս, իսկ այժմ, ձմեռվայ-
քին, հրամայում եք աչքից հեռու քչել մերկ
ցուն:

Ակրօջին տարիների ուրախալի երեսյթներից

կը կարելի է հաշուել այն, որ գիւղերում
թա-
քի են ընկնում փոքր ի շատ է կրթված երի-
զա-
սարդներ, որոնք ձայն են բարձրացնում ար-
պութեան համար և պախարակում հին ու փո-
պա-
սցած սովորութիւնները: Սրանցից մի քանի-
թիւնը կարողացել են գրաւել գիւղացիների համակ-
թիւնը և իրանց ձեռքն առնել կառավարու-
ան ղեկը, բայց շատ գիւղերում էլ սրանց
թիւնը մնացել է առանց արձագանքի, որովհետեւ,
պախկանների ասելով, սրանց գեռ կաթը ծը-
ռու ժամանակն է, սրանք այն երկաթէ ձուերն
ու նոր հաւերն են ածում: Իսկ երբ ուսում-
րան բաց անելու խնդիրն է առաջ գալիս,

բաւականանում են այս խօսքերով. և ն
վ որդի ունի, թող նա հոգսը քաշէ: Որ մեր
պերն ու հայրերը չեն կարդացել, սոված հօ^ջ
կոտորվելու:

տեղի համար պահանջվող թէֆօրմների առի-
ւ: Դարձեալ պէտք է ստորանալ, խարիսաբել
երջը ոչ մի աջողութեան չը հասնել: Վիլհէլմ
Քամասկոսում արտասանած ճառի մէջ ասաց,
300 միլիոն մահմեղականներ կարող են հա-
սացած լինել, որ գերմանական կայսրը իրանց
եկամն է: Ի՞նչ դուրս կը գայ այդ խօսքերից:
«Times» լրագրի Պաթեստինի թղթակիցը
բագրում է, թէ Վիլհէլմ կայսրի ճանապար-
ութիւնը ինչ ահագին վասներ հասցրեց
ոքահպատակ քրիստոնեաններին: Գերմանա-
կայսրի ճանապարհորդութիւնը և Դամաս-
ում նրա տուած երդումը՝ ամեն տեղ օգնել
միլիոն մահմեղականներին, այն աստիճան
ոիչ կերպով ազդեց մահմեղականների վրա,
որկիւղ կարելի է կրել, թէ կը վերանորոգ-
թիւրքերի գազանութիւնները քրիստոնեա-
ն դէմ: «Times» լրագրի թղթակիցը հերքում
որջին տեղեկութիւնները այն բանի մասին,
Թիւրքիայում Վիլհէլմ կայսրի ճանապար-
ութեան ժամանակ լաւ էին վարփում թըղ-
իցների հետ: Ընդհակառակն, նա հաւա-
նում է, թէ թիւրքաց պաշտօնեանները շատ
այել և վիրաւորական կերպով էին վար-
թղթակիցների հետ և մինչև անգամ ըս-
նալիքներ էին կարդում:

Են «Times» լրագրի Բերլինի թղթակիցը
ստացնում է, թէ գերմանական հասարակա-
կարծիքը շատ դժոոհ է Վիլհէլմ կայսրի
պարհորդութիւնից: Գերմանական քաղա-
նան շրջաններում այն միտքն են յայտնում,
մնիքաթեշտ է կայսերական կանցլէրի վրա-
ութիւնը վայելող մի յատուկ մինիստր նշա-
ղը, որին գերմանական կայսրի տրամադրու-
ն տակ պէտք է դնել, և որը պէտք է պա-
խանատու լինի կայսրի գործողութեան և
որի համար:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ
ՀԱՍՏՐԱԿՈՒԹԻՒՆԸ ԶԵ ՄԵՂԱԼՈՐ
(Նամակ Նրանից)

շակի» 202 համարի՝ «Խնչպէս պէտք է լինի
տարանը» առաջնորդողն առիթ է տալիս
մի փոքր բացատրութիւն տալու այդ միան-
այն կարևոր խնդրի առիթով, մեզ հիմք ու-
ղղով գտաւուական կեանքի մէջ տեղի ունե-
տրեսոյթները:
մեր հասարակութեան մէջ արդարադա-
ւեան գործը կաղամ է, որ յանցանքներն
հիրները գործվում են մեր մէջ, որպէս սո-
կան ու մշտական երեսոյթներ և յանցաւոր-
բաց ճակատով ներկայանալով արդարա-
ւթեան առաջ, իրանց պաշտպան ունենա-
հաստարաններին, յաճախ արդարանում են
կին կեանքի մէջ մտնում նոյն հակումներով,

ւար մասսայի միակ միջիթարութիւնը եկե-
ն է: Այստեղ է նա մոռանում իր բոլոր
ու նեղութիւնը, վիշտ ու կոկիծը, ոինն
տելութիւնը, դառնութիւնն ու յուսահա-
լինը: Այստեղ է նա ոգմորփում Փրկչի կեն-
տրար խօսքով: Նա բոլոր սրտով նուիրված
հոգեոր հոգուին: Քահանային է նա յայտ-
բոլոր գաղտնիքը, նրան է խոստովանվում
մեղքերի համար, նրան է զիմում հիւան-
եան ժամանակ, նրա հետ է կիսում իր ուրա-

սամ սամասապ, սրբ մատչ զիբուռ լր ուրա-
իւնն ու տիբութիւնը: Այս, գիւղացին բո-
րտով և հոգով նուիրված է քահանային,
վերջինս արժանի է իր բարձր կոշման:
միթէ շատ կան այսպիսի քահանաներ:
Խոկ տգիտ: Ո՞րքան կուգէք... Միթէ սովո-
րն երեսոյթներից մէկը չէ տեսնել գիւղե-
քահանային դադանակը ձեռին կոււկիս
հայոյելլու ամենալավիրշ խօսքերով: Ո՞ւմ չէ
նի, որ ալքատ մեռեալը մնում է անթաղ,
ան ամիսներով չը մկրտված, հիւանդը ա-
հազորդութեան: Ո՞վ չէ իմանում, որ ժա-
յոցութիւնը լինում է ամբողջ տարվայ ըն-
ուում մեծ պասի վերջի օրերին: Ո՞ր գիւ-
ն է քաղդ ունեցել տեսնել զգեստաւորված
արագիչ քահանային, բացի Զատկի և Զը-
եաց ճրագալոյց երեկոներից: Ո՞ր գիւղա-
լսել մի քարոզ կամ Աւետարանի մեկնու-
և կամ կարկտի պէս թափվող անկապ-
որ խօսքերից մէկի պարզ արտասանու-
ու: Ո՞վ է բազմած լինում քեկեսի սիուցի
և կամ իսկոյն պահանջում մատաղի մորթին
ին: Ո՞վ է ապօրինի պսակներ անում, ա-
պայնելով ամենամերձաւորներին, կամ տապը
կամ աղջկան չափահաս երիտասարդի հետ:
ահանան չէ թոնիրը հաշլում սուրբ օջախ
ո եղերքին կատարում պսակադրութեան
զան խորհուրդը: Ո՞ր գործակալ քահանան
որեց ալքատից 10 բութի «աթոռահարկի»
և անդորրագրի վրա նշանակնց 3 բութի:

Նք իրողութիւններ են և այնքան սովորա-
ներ հասարակական կեանքի, մէջ, որ կա-
զակայ փաստերի դիմել: Սակայն խնդիր է
մայ ինչո՞վ բացատրել իրերի այսպիսի վի-
արդեօք պէտք է վերադրել մեր հասարա-
ան տեսպերամենտին, նրա ցեղական հա-
րին միմիայն, թէ կան այլ պատճառներ,
մեծ դեր են խաղում հասարակական
ի այլ բացասական երկողթների մէջ:

է, այդպիսի խնդիրներ, որոնք պայմանած են որ և է ժողովրդի կամ ցեղի հոգած, բարոյական և ժառանգական ընդունանելով՝ ֆննելու տեսակէտից բարդ հանդիպ են ներկայացնում, բայց և այսպէս պիտի հետ շատ ու թիչ շփումն ունեցողը կարողանում է դիտել այն պատճառնեռնք անուղղակի կերպով նպաստում են ըրեւոյթների առաջ գալուն. այսպէս մեր բերած տիսուր երեսոյթների այլ պատճառարքում գտնում ենք նաև փաստաբանարձրել, այն էլ՝ մեծ չափով:

առարանութիւնը, ինչպէս և հաստատում է
առաջնորդողը, ուրիշ երկիրներում,
աղատութեան գործին օժանդակիչ ֆունկ-
սակայն նա այդպէս չէ մեր հասարա-
ն համար։ Ամենայայտնի չարագործը

մ է իր փաստաբանը, ամենազգութելի
պաշտպանվում է արդարացնող յայտնի
ով: Մեզանում փաստաբանը ոչ միայն չէ
խստովանել իր կիրառականութելը, երբ
լարութեան ընթացքում ապացուցվում է
ոչպէս ընդունված է, օրինակ, Գերմա-
ն, ոչ միայն չէ հրաժարվում որ և է գործ
անելուց, թէկուզ համոզված լինի այդ
անարդարութեան մէջ, այլ և վերցրած
անպայման տանելու նպատակով կանչ-
շաներին նախապատրաստում է, թելա-
րանց՝ թողնել իսկովմիւնը և ի նպաստ
սշտպանած գործին ցուցմունք տալի եւ
ի վարմունք թոյլ են տալիս իրանց ոչ
այնպիսի պրակտիկանստերը, որոնք կընթ-
ժողովրդի կողմից «արլակատ» անունով,
համալսարանաւարտները՝ զրժելով այն
ո, որ կնքել են համալսարանի պատերի
ն երդման, որ արել են դատարանի ա-
րանք վերցնում են պաշտպանելու ան-
սմեն մի գործ, արդար թէ անարդար,
ի բերանն են դնում սոււտ ու շնծու-
նկներ, և ասպա զուրս գալով դատարանի
սկսում են իրանց պաշտպանողական
՝ բարոյական-փիլիսօփայական բնաբան-
ինդրելով դատարանին արդար ճանաչել
կիրառին: Այդտեղից հասարակութեան
մատացել է այն կարծիքը, թէ փաստա-
պարտաւոր է անպայման պաշտպանել իր
ին, թէկուզ նրա յանցանը ակներև է լի-

իների ո՞ր գանգատը լսվեց հոգևոր իշ-
թեան կողմից և ո՞ր քահանան պաշտօնա-
լուա անպարկեց բարոյականութեան հա-
րվ հսկեց երբ և իցէ քահանաների մտա-
արոյական կեանքի վրա։ Ում համար
լում զժբախտ «Արքարատի» համարները
ո՞վ չէ տեսել նրա իւղած թերթերը խմո-
ցրած լուսամուտներին՝ կոտրած ապա-
փոխարինելու համար։ Ո՞ր երեցիիսը
եռկաւառեն և կամ ո՞վ սառվառաւ, եռ

սրբայացքոց և զար ող զարսացաւ, սրբ
նելով եկեղեցական փողերը, տարվայ
պարտք ցոյց տուեց և այս փողերով ե-
համար մի խաչ չինել տուեց «ի յի-
ծոնդաց իւրոց»: Ո՞ր ազսակալին
սել համախօսականը պտղտեցնելիս և
համար՝ ստորագրել տալիս այս կամ
արեկամին քահանայացնելու համար,
րեկամը ոչ անունն է իմանում ստո-
և ոչ զանազանում՝ և ու զ տա-
ր անցքան սիրելի են քահանաներին: Բնչպէս ստիպենք գիւղացուն, որ նա,
որը տեսնելուց յետոյ, սառնասիրտ չը-
ովի դէպի կրօնն ու եկեղեցին:
մեր առաջ բերած բազմաթիւ օրինակ-
մի քանիսը գիւղերում դառն իրողու-
ուն: Ազսախկալը, քահանան, վաշխա-
րէցփոխը, տանեցի գողերը, մի քանի
էլքներ ու դատաւորներ գիւղերում միակ
են, որոնք ծծում, ուտում, ջլատում և
սխի են անում գիւղացիների կեանքը,

მორელ ამ ასთით ყრილებულის ყავახელ,
ანც, ღარიუაკანიც;
ეს მხედვანის ძალად აյս გხევერჩნა, აյս
გარეული, ფურცელ, ანისნთავენისლ; ანისა-
უნ կბნეანარაր ჩელიკლ, ირც არაკა-
ნაგანებნად აյդ გხევერჩ სხრმხელ; ზედ
მეტოვნებ, ჯარებები აռაջნ აინანელი:

Եղ. Մելիք-Ծահնազարեան

